

Andrzej Felski
Mikołaj Wiśniewski
Akademia Marynarki Wojennej

**PORÓWNAWCZA IMPLEMENTACJA
POSTANOWIEŃ KONWENCJI STCW 78/95
W PROGRAMY KSZTAŁCENIA KANDYDATÓW
NA OFICERÓW MARYNARKI WOJENNEJ
W POLSCE I WE FRANCJI**

STRESZCZENIE

Zastosowanie konwencji o wyszkoleniu marynarzy w systemie przygotowania zawodowego oficerów marynarki wojennej jest niekiedy kwestionowane jako bezpodstawne. Istotnie, jeden z jej artykułów stwierdza, iż konwencja odnosi się do statków handlowych, jednak niemal wszystkie uczelnie NATO przygotowujące kandydatów na oficerów dążą do wypełnienia jej postanowień. Celem niniejszego artykułu jest porównanie i ocena implementacji postanowień konwencji STCW 79/95 w praktyce polskiej Akademii Marynarki Wojennej i francuskiej Ecole Navale.

Słowa kluczowe:

konwencja STCW, programy kształcenia, oficerowie marynarki wojennej, Akademia Marynarki Wojennej, Ecole Navale.

WSTĘP

Oficer marynarki wojennej musi być wszechstronnie przygotowany do wykonywania obowiązków o charakterze militarnym, jednak służba na okręcie narzuca dodatkowo konieczność nabycia określonych umiejętności i wiedzy technicznej, bowiem jedynie to gwarantuje racjonalne użytkowanie złożonych systemów technicznych. Ponadto wypełnianie określonych funkcji związanych z ruchem okrętu wymaga specyficznych kompetencji oficera odpowiedzialnego za okręt będący jednym z wielu uczestników światowego systemu żeglugowego. Można założyć, że ten

ostatni warunek zostanie spełniony w sensie formalnym, jeśli system kształcenia przyszłych oficerów marynarki wojennej będzie odpowiadał powszechnie uznawanemu standartowi, jakim jest *Konwencja o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht (Standards of Training, Certification and Watchkeeping — STCW)*. Została ona sporządzona w Londynie 7 lipca 1978 roku (opublikowana w Polsce w DzU z 1984, nr 39, poz. 201). W 1995 roku zostały do niej wprowadzone liczne zmiany i odtąd konwencję tę oznacza się jako STCW 78/95.

Zmodyfikowana konwencja weszła w życie 1 lutego 1997 roku, a w zakresie szkoleń załóg statków morskich obowiązuje od 1 sierpnia 1998 roku. Oznacza to, że od tego dnia załogi statków uprawiających żeglugę międzynarodową i podlegających konwencji powinny spełniać kryteria wyszkolenia zdefiniowane w tym dokumencie.

Tekst konwencji jednoznacznie deklaruje, że jej postanowienia odnoszą się do statków handlowych, nie obejmują jednostek rybackich, sportowych oraz państwowych, a zatem także okrętów wojennych. Jest jednak zapis, że państwo zapewni odpowiednie kwalifikacje załóg okrętów wojennych, nie gorsze niż wymagane przez konwencję. Analizując deklaracje oraz programy kształcenia uczelni przygotowujących kadry oficerskie w marynarkach wojennych NATO, można stwierdzić, że panuje powszechny pogląd, iż spełnienie tego zapisu jest możliwe tylko wówczas, gdy program kształcenia przyszłych oficerów marynarek wojennych będzie zharmonizowany z postanowieniami konwencji. Należy jednak zauważyć, że nie można mówić o unifikacji systemów kształcenia w obrębie NATO, a termin harmonizacja jest rozumiany w każdym państwie odrębnie. Celem niniejszej pracy jest porównanie metod implementacji zapisów konwencji STCW na przykładzie AMW i francuskiej Ecole Navale. Ocena ta została przeprowadzona na podstawie porównania programów kształcenia obowiązujących w obu uczelniach z zapisami konwencji.

Zadanie to nie może być wykonane wprost, albowiem w każdym przypadku stosuje się różną terminologię, odmiennie kwantyfikuje materiał dydaktyczny, nie mówiąc o formach realizacji. Z tego powodu należało odpowiednio dostosować dostępne dokumenty pod kątem przekazywanych treści kształcenia. Oba modele zostały uporządkowane tabelarycznie. Za kryterium porównawcze przyjęto czas poświęcony na kształcenie w zakresie odpowiednich grup przedmiotowych. Wobec częstych zmian programowych występujących w obu uczelniach do analizy wybrano materiały z lat 2008/2010.

ZAGADNIENIA ORGANIZACYJNE

Kształcenie kandydatów na oficerów MW RP uwzględnia wymagania trzech resortów: Ministerstwa Obrony Narodowej (MON), Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSW) oraz Ministerstwa Infrastruktury (MI). MON sprecyzowało swoje oczekiwania odnośnie przygotowania absolwentów w dokumencie *Standard kształcenia wojskowego dla kandydatów na oficerów*, MNiSW poprzez publikację ogólnokrajowych standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów (w artykule poddamy analizie standard kształcenia dla kierunku studiów Nawigacja), natomiast MI, jako odpowiedzialne za przestrzeganie konwencji STCW w Polsce, w rozporządzeniach dotyczących wymogów stawianych ośrodkom kształcenia, sposobów egzaminowania oraz wyszkolenia i kwalifikacji zawodowych marynarzy. Każdy z dokumentów ukierunkowany jest na inne cele. Wynika z tego specyficzny zakres wymagań i zalecanych przedmiotów, co również utrudnia systematykę. Dokumenty MON i MI nastawione są zdecydowanie na przygotowanie zawodowe, jakkolwiek obejmują częściowo przedmioty o charakterze ogólnym. Z kolei standard MNiSW ewidentnie preferuje kształcenie ogólne i kierunkowe, zwracając większą uwagę na teoretyczną wiedzę absolwenta. Każdy z polskich dokumentów cechuje podobne podejście — w miarę precyzyjne definiowanie przedmiotów, zakresu tematycznego przekazywanego w ramach przedmiotu oraz dość rygorystyczne definiowanie czasu przeznaczanego na zajęcia grupowe poświęcone poszczególnym fragmentom programu.

Przygotowanie oficerów dla francuskiej marynarki wojennej odbywa się w kilku ośrodkach zgrupowanych w Poulmic niedaleko Brestu. Rozwiązanie to wynika między innymi z faktu dużego zróżnicowania w przygotowaniu kandydatów (od matury po ukończone studia wyższe) oraz znacznego zróżnicowania oczekiwań od absolwentów (oficerowie służby stałej, kontraktowej, korpus dowódczy, specjalistyczny itd.).

Dalsze rozważania będą dotyczyć przypadku porównywalnego z polskim, czyli przygotowania oficerów służby stałej o kierunku dowódczym, który realizowany jest w jednej ze szkół ośrodka w Poulmic — Ecole Navale. W odróżnieniu od przypadku polskiego, kształcenie w Ecole Navale w całości determinowane jest przez Ministerstwo Obrony Francji, jakkolwiek w pewnym zakresie uwzględnia również ogólnokrajowe zasady organizacyjne, na przykład wytyczne komicji CTI¹.

---

¹ CTI — *Commision des Titres d'Ingenieur*, funkcjonujący od 1934 roku niezależny organ państwowy odpowiedzialny za nadzór nad jakością kształcenia w obszarze technicznym.

Podobnie jak Akademia Marynarki Wojennej w Polsce szkoła ta uznawana jest za uczelnię techniczną i z tego powodu, identycznie jak w cywilnych uczelniach o charakterze technicznym, kandydaci przechodzą specyficzny dla francuskiego systemu edukacyjnego kurs przygotowawczy. Zaplecze Ecole Navale można porównać do tego, jakim dysponuje AMW (m.in. symulatory, pracownie komputerowe), jednak zasadnicza różnica występuje w obszarze szkolenia morskiego, bowiem francuska szkoła ma aż dziesięć okrętów szkolnych (korwety) oraz całą armadę łodzi żaglowych i motorowych, na których podchorążowie zdobywają doświadczenie w ramach samodzielnych lub nadzorowanych ćwiczeń indywidualnych.

Dla uzyskania porównywalności programu francuskiego z polskim zaproponowano podział na grupy przedmiotów „morskich”, „technicznych” i „społeczno-wojskowych”. Ponadto, wobec tego, iż w uczelni francuskiej stosuje się 60-minutową jednostkę lekcyjną, dla porównań zastosowano przelicznik do powszechnie w Polsce stosowanej jednostki 45-minutowej. Należy również zwrócić uwagę, że w odróżnieniu od programu polskiego, francuski zakłada nadzór nad procesem samokształcenia i przewiduje obowiązek wykonywania części zadań, zwłaszcza praktycznych, poza systemem zajęć audytoryjnych, indywidualnie, w czasie, którym dysponuje podchorąży.

W odróżnieniu do obu porównywanych uczelni, podejście zaprezentowane w konwencji jest odmienne, bowiem nie precyzuje się w niej czasu szkolenia ani przedmiotów, a tym bardziej tematyki. Zdefiniowane są wyłącznie kompetencje, jakie ma posiadać absolwent w poszczególnych obszarach zawodu. Pod pojęciem kompetencji rozumie się przede wszystkim umiejętności zawodowe, rzadziej zakres wiedzy, jakim ma się wykazać absolwent.

KSZTAŁCENIE MORSKIE

Szczegóły te stają się bardziej czytelne na przykładzie obszaru kształcenia nazwanego dla celów niniejszego artykułu „morskim”. Ta grupa przedmiotów obejmuje zasadnicze treści wymagane przez konwencję STCW, przy czym rozpatrywać będziemy wyłącznie szkolenie oficerów pokładowych na poziomie operacyjnym i zarządzania. Wymagania te podzielone są na kilka działów, między innymi:

- planowanie i realizacja podróży;
- bezpieczeństwo nawigacji;
- wykorzystanie radaru i ARPA;

- wykorzystanie ECDIS;
- postępowanie w sytuacjach zagrożenia i na sygnał niebezpieczeństwa;
- manewrowanie statkiem;
- troska o ładunek.

Łatwo zauważyć, iż powyższe hasła nie obejmują tradycyjnie pojmowanych przedmiotów kształcenia, lecz obszary wiedzy praktycznej i umiejętności niezbędnych w pracy oficera pokładowego. W odniesieniu do tych obszarów, jak wspomniano, konwencja precyzuje wyłącznie kompetencje lub wymaganą wiedzę. Dla przykładu w zakresie planowania i realizacji podróży definiuje się wymagania, które mieszczą się w zakresie:

- astronawigacji — umiejętność korzystania z ciał niebieskich do określania pozycji statku;
- nawigacji terestrycznej — umiejętność określania pozycji, korzystania z pomocy nawigacyjnych, określania pozycji zliczonej przy uwzględnianiu wiatru, prądów morskich, umiejętność korzystania z mapy morskiej i jej gruntowna znajomość;
- kompasów (magnetyczne i żyroskopowe) — wiedza na temat zasad działania, umiejętność określania błędów oraz ich uwzględniania.

Nie są to wszystkie wymagania, przytoczono tylko wybrane, dla zilustrowania podejścia twórców konwencji. Zasadniczym problemem było więc pogrupowanie przedmiotów kształcenia występujących w obu programach, których istota odnosi się do zagadnień definiowanych w zapisach konwencji.

W przypadku uczelni francuskiej kształcenie morskie obejmuje 1483 jednostki czasowe (60 min), jak to pokazano w tabeli 1. W przeliczeniu na jednostki lekcyjne stosowane w Polsce oznacza to 1972. W ramach tego obszaru kształcenia uwzględniono również część praktyk, które odbywają się na korwetach, łodzi motorowej oraz szkolenie żeglarskie (które odbywa się wyłącznie metodą praktyczną w czasie własnym podchorążych). Dostrzegalny jest brak kilku przedmiotów, które wystąpią w programie polskim, albowiem są wymagane rozporządzeniem MI [2], natomiast w świetle poglądów francuskich wystarcza przeprowadzenie odpowiednich ćwiczeń w ramach praktyki na korwetach. Dotyczy to na przykład wykorzystania radaru w nawigacji i dla unikania zderzeń, MPDM czy łączności, której wymiar zajęć teoretycznych jest znikomy, jednak przerabiana jest praktycznie na korwecie. Nie przewiduje się w ogóle omawiania zagadnień, które odnoszą się wyłącznie do marynarki handlowej, a obejmują na przykład kwestie przewozów morskich lub prawa morskiego.

Tabela 1. Kształcenie morskie w Ecole Navale

Tematyka	Godziny		
	programowe	samokształcenie	razem
Nawigacja	102	0	102
Manewrowanie	105	0	105
Bezpieczeństwo i OPA	122	0	122
Budowa i stateczność okrętu	37	2	39
Systemy i mechanizmy okrętowe	195	0	195
Meteorologia	22	0	22
Łączność	17	0	17
Morski angielski (terminologia)	20	0	20
Przygotowanie do praktyki na korwecie	14	6	20
Praktyka na korwecie	560	219	779
Praktyka na łodzi motorowej	8	14	22
Szkolenie żeglarskie	0	40	40
Razem	1202	281	1483

Źródło: opracowanie własne.

Dla porównania zestawienie przedmiotów tej grupy przewidzianych programem polskim (tabela 2.) obejmuje wprawdzie tylko 1331 godzin, jednak do tej liczby należałoby dodać dwie praktyki — po pierwszym i drugim roku studiów. Jeśli założyć, że trwają one po osiem tygodni, to w sumie oznacza co najmniej 800 dodatkowych jednostek lekcyjnych, a więc ponad 2100 godzin zajęć.

Zauważmy też, że program polski przewiduje wyłącznie zajęcia kierowane przez nauczyciela, podczas gdy program francuski w tym obszarze przewiduje niemal dwadzieścia procent zajęć samokształceniowych, realizowanych w czasie pozalekcyjnym. Wy tłumaczeniem podejścia polskiego jest treść odpowiedniego rozporządzenia ministra infrastruktury, które rygorystycznie definiuje przedmioty kształcenia, ich treści oraz czas, jaki należy przeznaczyć na poszczególne zagadnienia, niekiedy z dokładnością do połowy jednostki lekcyjnej.

Ostatecznie możemy uznać, że czas poświęcony na część programu kształcenia nazwaną kształceniem morskim, którego zakres w pewnym przybliżeniu wynika z konwencji STCW, jest podobny (2100 do 1900). Należy jednak dostrzec odmienne podejście metodyczne, co oznacza, że we Francji przykłada

się mniejsze znaczenie do wydzielenia odrębnych przedmiotów i przekazywania podstaw teoretycznych na rzecz ich praktycznego opanowania w ramach rzeczywistych ćwiczeń na morzu.

Tabela 2. Kształcenie morskie w AMW

Przedmiot	Godziny
Nawigacja I i II	168
Urządzenia nawigacyjne	96
Systemy satelitarne	48
Wykorzystanie radaru i ARPA	72
Astronawigacja	84
Meteorologia i oceanografia	60
Kurs operatora GMDSS/GOC	120
Manewrowanie jednostką pływającą i MPDM	68
Ratownictwo morskie	36
Bezpieczeństwo nawigacji	60
Wiedza okrętowa	36
Budowa i stateczność jednostki pływającej	98
Ochrona środowiska morskiego	12
Obrona przeciwawaryjna okrętu	36
Kursy (p-poż, medyczne, ITR, ratownika, bezp. własne)	180
Łączność morska	22
Morski angielski	60
Prawo morskie	24
Przewozy morskie	51
Razem	1331

Źródło: opracowanie własne.

PROPORCJE POMIĘDZY OBSZARAMI KSZTAŁCENIA

Porównanie programów kształcenia obu akademii pozwala również dokonać oceny rangi, jaką nadaje się obszarowi kształcenia związanego z konwencją względem innych. Analogicznie jak w przypadku wydzielenia przedmiotów „morskich” postąpiono z pozostałymi obszarami kształcenia, kwalifikując je jako „techniczne”

oraz „społeczno-wojskowe”. Uznano *a priori*, że jeśli w programie polskim występuje obszar narzucony przez MON wynikający z oczekiwań, jakie kieruje się wobec przyszłego oficera, to można oczekiwać podobnego podejścia w programie francuskim. Uznano także, iż skoro Wydział Nawigacji i Uzbrojenia Okrętowego AMW jest kwalifikowany jako wydział o charakterze technicznym, to zasadnym jest poszukiwanie podobnych pierwiastków w programie kształcenia francuskiej uczelni. W przypadku programu francuskiego wydzielono tzw. projekty oraz takie formy, jak staż, seminarium, poligon i praktykę dowódczą, gdyż te elementy uwzględniono w praktykach. W rezultacie otrzymano odpowiednik 3585 jednostek lekcyjnych polskich, których rozkład przedstawiono w tabeli oraz na rysunku.

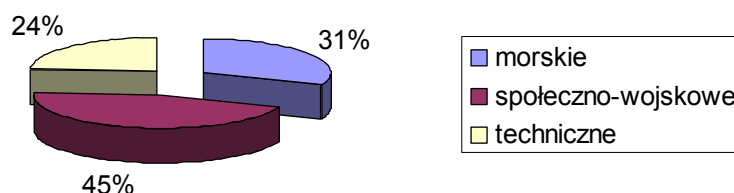
Tabela 3. Proporcje przedmiotów w EN

Obszar kształcenia	Zajęcia grupowe	Samokształcenie	Razem
Morskie	1202	281	1483
Społeczno-wojskowe	1597	581	2178
Techniczne	1156	0	1156
Razem	3955	862	4817

Źródło: opracowanie własne.

Kształcenie morskie, techniczne i społeczno-wojskowe stanowią odpowiednio: 31%, 24% i 45%.

Ecole Navale

Rys. 1. Proporcje pomiędzy obszarami kształcenia w programie francuskim

Źródło: opracowanie własne.

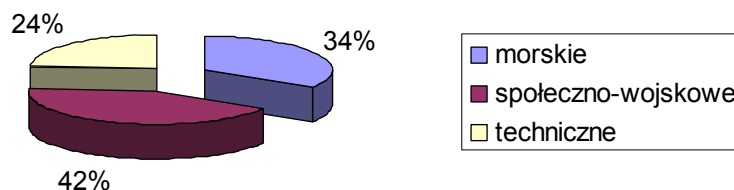
Przyglądając się treściom kształcenia w programie realizowanym w Akademii Marynarki Wojennej, można wyraźnie dostrzec podobieństwa w tematyce, co więcej, występują również podobieństwa między grupami. Postępując analogicznie, można podzielić treści kształcenia realizowane w AMW. Otrzymane wyniki przedstawione są w tabeli 4. i na rysunku 2.

Tabela 4. Rodzaje kształcenia w AMW

Obszar kształcenia	I°	II°	Razem
Morskie (kierunkowe i specjalnościowe)	1331	410	1741
Społeczno-wojskowe (ogólne i wojskowe)	1526	414	1940
Techniczne (podstawowe i specjalistyczne)	648	468	1116
Razem	3505	1292	4797

Źródło: opracowanie własne.

WNIUO AMW

Rys. 2. Proporcje pomiędzy obszarami kształcenia w programie AMW

Źródło: opracowanie własne.

Za zaskakujące można uznać to, iż proporcje pomiędzy treściami kształcenia w obu przypadkach są w istocie takie same, a niewielkie różnice można przypisać dyskusyjnemu niekiedy klasyfikowaniu poszczególnych przedmiotów do konkretnych grup.

SZKOLENIE PRAKTYCZNE

Uwzględniając wytyczne zawarte w konwencji, ale także zalecenia wielu gremiów europejskich odnośnie systemów kształcenia, zauważyć należy, że w obu uczelniach docenia się znaczenie szkolenia praktycznego, poświęcając mu podobny czas.

Praktyki w AMW, nie wliczając szkolenia podstawowego kandydatów, trwają dwanaście miesięcy i obejmują praktykę marynarską, nawigacyjno-astronomiczną, uzbrojeniową i dowódczą (oficerską). Podobnie w EN — praktyki obejmują trzydzieści trzy tygodnie, jednak tylko część tego okresu to praktyki w rozumieniu polskim. Do tej grupy autorzy zaliczyli dwanaście tygodni praktyki na korwetach i około sześć miesięcy tzw. szkoły aplikacyjnej, co do niedawna oznaczało rejs na lotniskowcu „Joanne d’Arc”. Warto dostrzec również swoiste praktyki, będące w istocie rodzajem obozów szkoleniowych (spadochroniarski, nurkowy, OPA i p-poż). Do praktyk w EN zalicza się również okres jedenastu tygodni przeznaczony na przygotowanie pracy końcowej oraz staże, seminaria i szkolenia poligonowe. Ciekawym rozwiązaniem, niespotykanym w AMW, jest trwający pięć tygodni staż w „cywilnym środowisku morskim”. Ta część szkolenia praktycznego odbywa się w trybie indywidualnym w stocznicach, portach oraz służbach, takich jak SAR, Straż Przybrzeżna itp.

W systemie francuskim szczególne znaczenie ma praktyka na korwetach, gdzie podchorążowie rzucani są na głęboką wodę, pełniąc wachty (pod nadzorem) na GSD, również w charakterze oficera wachtowego, w warunkach pływania w zespole. Daje to wielkie możliwości trenowania samodzielności, ale także wykonywania wielu ćwiczeń i manewrów.

PODSUMOWANIE

Systemy przygotowania podchorążych w Akademii Marynarki Wojennej i Ecole Navale różnią się, jednak można w nich dostrzec wiele podobieństw. W obu przypadkach mamy do czynienia z kształceniem o charakterze inżynierskim (technicznym) z licznymi i rozbudowanymi elementami szkolenia wojskowego oraz morskigo.

Okazuje się, że obie uczelnie wypełniają zalecenia konwencji STCW, jednak w sposób odmienny. W AMW odbywa się to w sposób bardzo sformalizowany, włącznie z urzędową akredytacją, co w praktyce prowadzi do dużej liczby zajęć

audytoryjnych z podkreśleniem znaczenia teorii. W uczelni francuskiej nauczanie większości zagadnień objętych konwencją odbywa się poprzez zajęcia praktyczne, poprzedzone przekazaniem niezbędnych treści teoretycznych bezpośrednio przed ćwiczeniem, w formie instruktażu, zwykle na okręcie lub w symulatorze. Nie zmienia to faktu, iż na koniec studiów podchorążowie EN również otrzymują świadectwo pozwalające pełnić wachty na statkach cywilnych.

Przyglądając się rozkładowi godzin poświęconych poszczególnym grupom przedmiotów, w EN dostrzegamy, iż kształcenie morskie realizowane jest w pierwszych sześciu semestrach, jakkolwiek dominujący udział przedmiotów z tego zakresu występuje w semestrach pierwszym i szóstym. W przypadku AMW kształcenie nazwane morskim odbywa się dość równomiernie — w pierwszych czterech semestrach oraz od siódmego do końca studiów.

Wydaje się, że zasadnicza różnica metodologiczna pomiędzy porównywanymi szkołami polega na roli, jaką przypisuje się aktywności i samodzielności podchorążych. W EN występuje o wiele więcej pierwiastków wymagających aktywności, samodzielności oraz inicjatywy szkolonych. Również porównując styl szkolenia praktycznego, można odnieść wrażenie, że we Francji wymaga się o wiele więcej aktywności oraz pracy indywidualnej podchorążych, w odróżnieniu od dominujących w AMW, nawet w trakcie praktyk, zajęć grupowych.

BIBLIOGRAFIA

- [1] *Międzynarodowa konwencja o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht* — STCW, 1978.
- [2] *Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 13 lipca 2005 r. w sprawie programów szkoleń i wymagań egzaminacyjnych w zakresie kwalifikacji zawodowych marynarzy*, DzU z dnia 9 września 2005 r.
- [3] *Standard kształcenia dla kierunku „ Nawigacja ”*, [w:] *Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12.07.2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełnić uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki*, DzU, nr 164, poz. 1166.
- [4] *Standard kształcenia wojskowego dla kandydatów na oficerów*, MON, Warszawa 2008.

- [5] Walczak A., *O jakości kształcenia w polskich uczelniach morskich*, WSM, Szczecin 2003.
- [6] Wiśniewski M., *Implementacja postanowień konwencji STCW w programach kształcenia kandydatów na oficerów marynarki wojennej* (praca magisterska), AMW, Gdynia 2011.

**COMPARATIVE IMPLEMENTATION
OF STCW 78/95
PROVISIONS IN TRAINING PROGRAMS
FOR MIDSHIPMEN
IN POLAND AND IN FRANCE**

ABSTRACT

The use of the Convention on training seamen in the system of professional training of naval officers is sometimes considered groundless. As a matter of fact one of its articles states that the Convention applies to merchant ships, however, almost all NATO naval schools attempt to implement its provisions. The aim of the paper is to compare and assess implementation of the STCW 79/95 convention in the Polish naval Academy and the French Ecole Navale.

Keywords:

STCW Convention, training programs, naval officers, Naval Academy, Ecole Navale.